

Híánypótlás – egy ember, egy élet, egy nap a Havannán

Szép idő van. Kilépek a kapun. Sára még nincs itt. Leülök egy padra elszívni egy cigit. A férjem is mindig ezt csinálta, amíg még élt. Mindig egy padon ült, újságot olvasott és közben a barna Szofit pőfékelte. A napsugarak nyaldossák az arcomat. Leszívom mélyen a slukkot, majd szép lassan kifújom. Közben nézem, ahogy tekereg a füst, egyre följebb száll, az égig érő épületek közé, fel, fel a felhők fölé. Ó, ezek az épületek! Mennyi minden történt itt az évek során. Mennyi örömteli, mennyi szívet szorongató emlék.

Már több mint harminc éve, hogy ideköltöztünk. Más idők voltak azok. Péntek esténként zsongott a park, idősek, fiatalok, szegények és tehetősebbek mind a padokon ültek és mulató nótákat énekeltek, harsogtak, majd megint mulatót kántáltak. Persze a válasz sem maradt el. A lakók kikiabáltak az ablakon, jöttek a szitkok, átkok, káromkodások. És ez így ment hétről hétre. Na meg a drogosok. Szerencsére ez szép csendben zajlott, de azért mindenki tudta, hogy miről van szó. Meg a lopások. Mindent, ami mozgatható volt, elvittek. Azóta mennyi minden változott. Minden megváltozott. Felszerelték ezeket a kamerákat a legtöbb épület sarkára. Legalább a lopás kevesebb. Nyugodtabb lett a környék. Mindenki elment vagy dolgozni, vagy börtönbe. Szerencsére. Most már nem félek éjszaka hazamenni egyedül. Péntek esténként most a fiatalok ülnek ki bandába verődve a padokra, sört isznak, dohányoznak, telefonról bömböltetik a zenét.

Csodálatos ez a napsütés, ahogy fáradt bőrömet simogatja. A fák is őszi színekben pompáznak már, levetik patinás ruháikat. Érdekes a természet eme szépségének kontrasztja a panelek szürke ridegségével. Elnyomom a cigarettát. Felállok, nyújtózok egyet. Sára barátnőm közben ide is ért. Lassan, komótosan sétál. Megöregedtünk.

- Szia Juli!
- Szia Sári! Indulhatunk?

Minden szombaton együtt megyünk ki a piacra. Mióta is? Panka unokám már 3 éves volt, amikor Sára fiával libikókáztak a játszótéren. Akkor volt pár napja, hogy a mi házukba költöztek. Tisztán emlékszem, hogy a Havanna- napokról sétáltunk hazafelé, amikor lángos majszolás közepette elmesélte, hogyan keveredett erre a környékre. Csúnya válás után itt talált a legolcsóbban albérletet, így nem volt más választása. Egy nagyon kicsi zugot bérelt, amiben évekig nyomorogtak a fiával, amíg Sári annyira összeszedte magát, hogy egy nagyobb lakásba költözhesse. Segítettem neki munkát találni. Kemény nő. Hihetetlen, mit végigcsinált. Igaz lehet, hogy minden rosszban van valami jó. Hátra hagyva korábbi önmagát, új életet kezdett, amiben ha tudtam, segítettem. Az évek összekovácsoltak minket, szinte testvérekké váltunk.

- Nézd! Mennyi ember! Biztos gyerekuha vásár van megint. – állapítja meg Sári.
- De szuper! Megnézzük?
- Inkább menjünk tovább!

Amikor ideköltöztünk, rengeteg gyerek született. Milyen hihetetlen, hogy a fiam még lakásóvodába kellett, hogy járjon. Egyszerűen nem volt elég óvoda, hemzsegett a lurkóktól Havanna. Hát igen. Így oldották meg.

Tovább sétálunk a piac irányába. Már messziről halljuk a kofák kiabálását, érezzük a friss kolbász illatát. Hmmm, isteni! A piac az egyfajta mítingpojnt. Találkozási hely. A lányom legalábbis azt mondta. Néha nem is értem miről beszél. Fiatalok...

A szokásos árusoknál megvesszük a szokásos húsokat, zöldségeket, majd leülünk egy közeli ütött-kopott padra. Ma már a piacra járás is sokkal fárasztóbb. Rágyújtok még egy Szofira. Sára nem dohányzik.

A mellettünk álló padon barátságos lányok virágokat ültetnek mindenfélébe. Ilyet sem sűrűn látni erre fele. Hosszasan nézzük, hogy mit csinálnak. Festék, ecset, cipő, befőttes üveg, színekavalkád. Sári hirtelen feléjük fordul. Beszédbe elegyedünk. Valamiféle közösségi kert létrehozásában segídeknek, érdeklődnek a helyi élet felől, a közösség igényéről. Megint megrohannak az emlékek.

Ha belegondolok, az egyetlen dolog, ami hiányzik az életemből, az a kert. Vidéken nőttem fel. Epret kapáltunk, gyümölcsfát metszettünk, szüreteltünk. Mindez összekovácsolta a családot. Igazán hiányzik. Azonban kecsegtető volt a saját lakás, az önálló élet gondolata. De rég is volt! Minden a rend szerint ment: megházasodtam, jöttek a gyerekek, unokák. Tovább akartunk állni, visszaköltözni vidékre, és ott csendben megöregedni. De a sors közbeszólt. A férjem korán jobblétre szenderült. Én pedig itt ragadtam. Egyedül. Itt, a Havanna lakótelep szívében. Megérkezünk a házhoz. Elbúcsúzunk. Megölelem.

Hazaérek. Haza, az én kis birodalmamba. A régi bútorokhoz, az emlékekhez, mindahhoz, ami valaha az életet jelentette nekem. A közös vasárnapi ebédeket, a pletykadélutánokat, a diavetítéseket, a gyerekzsivajt, férjem ölelését, meleg csókját. Mindent, ami fontos. Szép idő van. Felteszem a kotyogóst. Rágyújtok egy cigire. Kinyitom az ablakot az apró konyhában, leülök a kis asztalhoz és élvezem, ahogy a friss szellő nyaldossa az arcomat. Mindenhol, ahova a szem ellát, panelek nyúlnak az ég felé. Mennyi ember, mennyi élet, mennyi történet zajlik az ablakok mögött. Ugyanolyan házak, ugyanolyan ablakok, mégis ezer meg ezer különböző sors. Elnyomom a cigit.

1. Hömpölygő füst-felhő
2013. 10. 22.
Havanna lakótelep

2. Élet, fény-árnyék
2013. 10. 22.
Havanna lakótelep

3. Pad – élvezet
2013. 10. 22.
Havanna lakótelep

4. Pad – szusszanás
2013. 10. 22.
Havanna lakótelep

5. Pad – merengés
2013. 10. 22.
Havanna lakótelep

6. Pad – várakozás
2013. 10. 22.
Havanna lakótelep

7. Ördögi kör
2013. 10. 22.
Havanna lakótelep

8. Kontraszt
2013. 10. 22.
Havanna lakótelep